

Oprecht godsgestoord

Eerste druk, 2013
© 2013 Inge Boele

Coverillustratrice: Anneleen 'Artis Ann' van Hecke
Fotograaf: Bart Willemsen
Corrector: Mark Ormel

ISBN: 9789048431045
NUR: 312

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Oprecht godsgestoord

Inge Boele

Voor elke Ruth, Martin en Sarah in mijn leven, uit verleden,
heden en toekomst.

PROLOOG

Zaterdagavond. Ik sta in het erkertje van mijn appartementje te kijken naar mijn overbuurman. Ik kijk naar de warme zomerlucht. Ondanks dat het een heldere nacht is, zie ik geen sterren door de felle lantaarnpalen in het smalle straatje waar ik nu een half jaar woon. Soms is elektriciteit helemaal niet zo'n geweldige uitvinding. De jongeren uit de wijk vertrekken op hun scooters richting stad, al licht aangeschoten en behoorlijk luidruchtig. Ik neem een slokje van de breezer in mijn hand. De groene, die vind ik het lekkerst. Werp een blik op het schaalteje op tafel, waar mijn katertje aan staat te snuffelen. Mijn katertje die bijna dood was door mijn eigen toedoen. Ik geef hem op zijn flikker. Hij mag niet op de salontafel komen, dat weet hij donders goed. Daarbij is de inhoud van het schaalteje niet voor hem bedoeld.

Ik voel dat ze weer iets wil gaan zeggen. Ik draai me naar haar om, niet wetend of ik boos moet zijn of moet janken. Ik wil haar toeschreeuwen, smeken, ik wil opnieuw alles zeggen wat ik nu al dagen tegen haar en haar consorten zeg. Ik besef dat het geen zin heeft. Het enige wat ik doe is haar met mijn ogen het zwijgen opleggen. Het enige wat ik nog kan op dit moment.

Ik heb het gehad. Ze kunnen de tering krijgen met wat ik wel en niet zou moeten doen. Ik wil de opdrachten niet meer van de mensen uit die andere wereld. Ik wil ook de goedbedoelde opbeurende woorden en adviezen van de mensen van deze wereld niet meer. Ik ben er klaar mee. Met alle werelden die

er zijn of niet zijn. Ik wil geen wereld meer, welke dan ook. Ik wil het eindeloze niets.

Ik schrijf nog wat in mijn dagboek. Denk aan de woorden van Ruth, lang geleden gesproken. 'Een ziek vriendinnetje is beter dan een dood vriendinnetje.' Onderhand is zij mijn vriendinnetje niet meer, toch, die woorden blijven zo belangrijk. Zij ook trouwens.

Ik pak de soepkom van de tafel, driekwart gevuld met een keur aan pillen. Met tien tegelijk werk ik ze naar binnen. Aangezien het mijn hele huisapotheek is, ben ik er wel even mee bezig. Oxazepam en antipsychotica waarvan ik van de week dus ontdekt had dat ik er nog veel van had liggen, daarbij alle mogelijke pijnstillers. Bij de laatste happen moet ik al kotsen.

Ik houd het binnen, het schaalpje is leeg. Ik kruip op de bank onder mijn dekentje. Mijn witte dekentje met blauwe bloemetjes erop, ooit van Ruth gekregen. Ik ben rustig. Ik ben er zo zeker van dat het gaat lukken. Naar het niets. Sorry papa en mama, sorry Ruth, sorry Sarah. Langzaam val ik weg, al schrijvend in mijn dagboek. Gekriebel waarvan ik me nog bedenk dat het nooit meer te lezen zal zijn, maar dat hoeft voor mij ook niet. Voor mij is het klaar. Over. Uit. Geen gevecht meer. Nooit meer...

Voordat ik helemaal buiten bewustzijn ben, kijk ik haar nog een keer aan. Ze staat daar, in de hoek van mijn woonkamer. Voor zover nog mogelijk met mijn verslachte lichaam, geef ik haar een melancholisch lachje en steek ik moeizaam mijn middelvinger op. Het niets waar ik spoedig zal zijn is zoveel beter dan alles wat jij me gegeven hebt.

IK WAS

I.

Stel oude stukken steen met wat nagebouwde gebouwen. Xanten is best leuk als je acht bent, maar in drie gymnasium met het jaarlijkse uitje is niet het meer dan saai. Op een gegeven moment heb je het wel gehad met die Romeinen.

Nu hadden wij zo onze manieren gevonden om er toch een leuke dag van te maken. In de bus op de heenweg was mijn fles 'fanta' al leeg. Bij de verplichte onderdelen, de rondleiding, wat van die stomme opdrachten maken, wist ik mij goed te drukken. Ja, die zon, hoofdpijn hè. En ja, alweer naar de wc, sorry, gisteren iets verkeerd gegeten, buikloop.

De vrije middag brachten we dan met een een groepje klasgenoten door onder een boom op het veld rondom die ruïnes. Aantal pretsigaretjes erbij, de volgende fles 'fanta' en wij hadden lol. Het was een mooie, zonnige dag en met onze lome stronken koppen onder die boom liggen was toch een goede manier om het Xanten tripje door te komen.

Vrienden had ik niet echt. Klasgenoten, die wel, maar die beschouwde ik toch niet echt als vrienden. Alleen Ruth. Ruth bij wie ik in de tweede in de klas was gekomen, met wie ik blowen, drinken, uitgaan, vriendjes en seks ontdekte.

Maar op de een of andere manier hoorde ik niet echt bij ons groepje. Ik hoorde eigenlijk bij geen enkel groepje. Ik zal niet ontkennen dat ik er niet naar verlangde, maar op de een of andere manier voelde ik mij altijd de vreemde eend in de bijt in iedere groep waar ik deel van uitmaakte. Ik had eens

bij een groep gehoord, maar na bedrogen te zijn uitgekomen, was ik er klaar mee.

We hadden wel veel plezier, Ruth, mijn klasgenoten en ik. Onze klas bestond uit merendeel nerds die wel graag iets wilden leren en niet alleen gericht waren op het volgend jaar halen. Wij waren met ons zessen dan ook goed in staat de sfeer in de klas te verzieken. Voor die andere brave, leergierige klasgenoten en de docenten dan, want wij vonden onze sfeer veruit verkiesbaar boven die van onze gezapige klas.

Achteraf heb ik wel eens spijt. Het komt toch vrij stom over dat je bijna dertig bent en eigenlijk niet meer weet hoe onweer nou ook al weer precies ontstaat. Ik had zoveel meer van die middelbare school kunnen opsteken. Wat betreft de talen is alleen mijn Engels goed. Met Duits weet ik me nog net te redden, van Frans weet ik alleen nog 'merci beaucoup' om maar te zwijgen over Latijn en Grieks. Ook de exacte vakken. Ik ben niet een specifieke alfa of bèta student. Ik was in beide redelijk goed. Ik vind natuurkunde, scheikunde, biologie en zelfs wiskunde nu eigenlijk best interessant. Maar toen was er weinig boeiends in de wereld buiten zuipen en blowen. Wat we dan ook veelvuldig deden.

De tussenuren, al dan niet geoorloofd, bracht ik vaak samen met Ruth door in de kroeg nabij school. Ik zoop altijd bessenjenever en een enkele keer rode wodka. Die twee waren nog het best te pruimen. Eigenlijk heb ik alcohol altijd smerig gevonden. Met de komst van de breezer jaren later kon ik me dan ook eindelijk met smaak naar de tering zuipen. Breezersletje. Alleen betaalde ik gewoon met mijn pinpas in plaats van met mijn lichaam.

Tegen vieren vertrok de bus uit Xanten weer naar onze school in een dorp op de Veluwe. Wij sleepten ons daar met onze

half gare lijven heen. Ik heb me altijd afgevraagd of de begeleidende docenten het niet wilden zien of echt niet zagen.

De paar uur terugreis in een hobbelende, schommelende bus deed de meesten van ons zes weinig goeds. Menigeen ging dan ook een of meerdere malen over zijn nek. Ik denk dat de buschauffeur altijd chagrijnig was als hij hoorde dat hij drie gymnasium naar Xanten moest rijden. Maar misschien waren wij de uitzondering, misten alle jaren voor en na ons een stel van die puberende rotjongeren. Ik hoop het maar voor die busmaatschappij. Ik geloof niet dat iedereen zo'n sterke maag heeft als het gaat om het opruimen van andermans kots.

Het blijft vrij miraculeus dat ik nog een diploma heb gehaald. Oké, geen gymnasium, daar moet je, zelfs als je vrij intelligent bent, toch iets meer tijd in steken. Maar de havo bleek goed te doen, al blowend, zuipend en met de volle overtuiging dat een dag voor het tentamen leren genoeg was. Dat was het ook. Hoewel met de hakken over de sloot, haalde ik mijn diploma.

2.

Zeventien jaar jong zijn, nog half puber en moeten kiezen wat je wilt studeren en dus ook wilt gaan uitoefenen als vak. Eigenlijk is het niet te doen. Misschien zouden we het systeem moeten veranderen in ons land en jonge mensen die geslaagd zijn eerst eens een paar jaartjes wat van de Nederlandse maatschappij moeten laten zien. Maar ook ik stond dus voor de keus. Ik was sociaal en ik hield van drama. Ik hield zelfs erg veel van drama. Ik was teatraal in mijn doen en laten. Soms té. Ruth heeft ooit gezegd dat ze mij niet graag meenam naar familie, vrienden en feestjes, omdat ik iedereen overstemde en alle aandacht naar me toetrok. Ik begreep het nooit echt

waar iedereen nou over liep te zeiken. Ik was gewoon mezelf. Dat dacht ik tenminste. De pijn diep van binnen, ergens in een uithoekje van mijn zijn, wilde ik niet voelen. Ik voelde hem ook niet, zolang ik theatraal en overdreven door mijn leven liep en het stof op de weg links liet liggen.

Uiteindelijk koos ik voor dramatherapie. Vanuit het Veluwe dorpje waar ik geboren en getogen was belandde ik op een kamer in Utrecht. We hadden een mooi schooltje met alleen creatieve therapie erin. Pauzes in het voorjaar waarbij we met de hele school buiten zaten te zingen, begeleid door de muziekstudenten op hun gitaren, trommels en fluiten. Een prachtig groot dramalokaal met bijbehorende verkleedkleren en attributen. Een groot grasveld achter het gebouw waar we bij goed weer in de buitenlucht onze lessen volgden. Ik genoot.

Na afloop van een lesdag liep ik met een klasgenote vanaf onze school de stad in. Al kletsend besloten we wat we die dag zouden gaan doen. Met zeer grote regelmaat liepen we automatisch naar onze vaste coffeeshop. Ik vond de opleiding echt leuk. Ik nam mij ook iedere avond op mijn kamer-tje, al starend naar de lijnen op het met een tribal bedrukte wandkleed aan mijn muur, voor om de volgende middag niet naar de coffeeshop te gaan en mijn boeken in te duiken. Soms kwam ik mijn voornemen ook daadwerkelijk na. Maar het was niet leuk. Ik vond het machtig interessant, maar 's avonds in bed was ik niet rustig en tevreden, zoals na een middag hangen en blowen. Ik werd onrustig van de informatie die ik las. Het raakte dat pijntje in me, wat ik zo niet wilde voelen. Dus de keuze was, ondanks mijn goede voornemens, over het algemeen snel gemaakt, ten gunste van de uitbater van onze vaste shop.